

Arrest

nr. 261 085 van 24 september 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 13 juli 2021 met nr. 258 147 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 juni 2019 elk een eigen een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 28 en 29 september 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 februari 2021 in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van eerste verzoekster luidt als volgt:
"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. U bent op 6 mei 1970 geboren in Santa Marta, waar u ook bent opgegroeid. Toen u ongeveer vijftien jaar oud was, heeft u uw eerste echtgenoot leren kennen, met wie u op uw achttiende bent gehuwd en met wie u één zoon heeft: D.S.L.A (...) die op 10 mei 2001 werd geboren. Van 2002 tot 2003 woonden jullie met z'n drieën op het eiland Curaçao. U en uw eerste echtgenoot zouden hier in een bakkerij hebben gewerkt. Omdat jullie verblijfssituatie in Curaçao precair was geworden, zouden jullie terug naar Colombia gekeerd zijn. In deze periode liep jullie huwelijk ook op de klippen. Jullie scheidden feitelijk maar pas in 2017 werd de scheiding officieel uitgesproken. Na uw terugkeer naar Colombia zou u zich samen met uw zoon D. (...) hebben gevestigd in San Juanito (Meta). U zou zich in dit dorp op professioneel vlak hebben bezig gehouden met het wassen van de kledij van militairen.

Op 6 april 2006 zou u zijn verkracht door twee strijders van het FARC. Uw zoon, die op dat ogenblik vijf jaar oud was, zou hiervan getuige zijn geweest. U zou na verloop van tijd hebben gemerkt dat u als gevolg van deze verkrachting zwanger was geworden. Uw zoon zou na dit incident een angststoornis hebben ontwikkeld. In september 2006 zouden u en uw zoon zijn meegenomen door enkele strijders van het FARC. Ze zouden jullie in het ruim van een vrachtwagen hebben geduwd, waarin zich nog een aantal zonet gerekruteerde burgers bevonden, maar jullie zouden zijn kunnen ontsnappen. Jullie zouden naar Bogota zijn gereisd en er zijn erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding. U kreeg in het kader hiervan een uitkering waardoor u in staat was een kamer te huren. Op 6 december 2006 is vervolgens uw dochter L.S. (...) geboren.

In februari 2008 is uw zoon naar school beginnen te gaan. In datzelfde jaar zou hij twee keer hebben gezien dat de twee mannen die u in 2006 hadden verkracht in de buurt van zijn school stonden. Omdat uw zoon zo angstig was geworden, zou hij in 2009 niet meer naar school zijn durven te gaan. In 2011 zouden opnieuw dezelfde twee mannen zijn opgedoken in de buurt van de school van uw zoon. In 2013, toen uw zoon naar een andere school ging, zouden ze nogmaals zijn opgedoken.

Als gevolg hiervan zouden jullie zijn verhuisd naar Santa Marta, waar uw moeder nog steeds woont alsook uw eerste echtgenoot. In Santa Marta zou u een kledingswinkel hebben opgestart, maar als gevolg van afpersingen zou u vrij snel hebben besloten deze zaak te stoppen.

In december 2015 verhuisden uzelf, uw zoon en uw dochter terug naar Bogotá, waar u ondertussen een appartementje had toegewezen gekregen in het kader van uw erkenning als slachtoffer van gedwongen ontheemding. In 2016 zou uw zoon weer hebben laten weten dat hij de twee mannen die u destijds hadden verkracht, had opgemerkt in de buurt van de nieuwe school waar hij dat jaar was begonnen. Hij zou naar aanleiding hiervan besloten hebben te stoppen met de school.

In januari 2017 zou u op een gegeven moment samen met uw zoon en dochter in een speelparkje hebben rondgehangen toen uw zoon plots opnieuw de twee verkrachters zou hebben opgemerkt. Jullie zouden zo snel mogelijk weggelopen zijn naar een nabijgelegen shoppingcentrum waar jullie enkele uren doorbrachten. Vervolgens zouden jullie naar huis zijn gegaan.

Van januari tot maart 2017 zou u in Bogotá opnieuw een kledingswinkel hebben uitgebaat, maar uw tweede echtgenoot, een Nederlander met roots in Curaçao die u via facebook had leren kennen en met wie u op 30 december 2017 huwde, zou u hebben beloofd dat hij u zou onderhouden en dat u dus beter kon stoppen met deze zaak. Ook in het kader van deze kledingswinkel werd u afgeperst. Uw tweede echtgenoot was van plan om zich te vestigen in Colombia maar door een incident waarbij u en uw tweede echtgenoot werden belaagd door opnieuw dezelfde twee mannen, waarbij ze jullie op het voetpad met een moto bijna hadden omver gereden, zou hij besloten hebben dat de situatie in Colombia te gevaarlijk was en zou hij op zoek zijn gegaan naar een andere oplossing. Hij is naar Nederland gegaan en heeft vervolgens een appartement in België gehuurd waardoor het mogelijk was om een procedure voor gezinshereniging op te starten in België. Op 28 oktober 2018 zou u vervolgens in het kader van gezinshereniging naar België zijn gekomen en in december 2018 is uw dochtertje jullie komen vervoegen.

Korte tijd later zou u hebben opgemerkt dat uw tweede echtgenoot zich seksueel vergreep aan uw dochtertje. Hij zou jullie ook hebben verwaarloosd en een aantal keer hebben geslagen. In maart 2019 zou u een klacht hebben neergelegd bij de politie en men zou u vervolgens hebben doorverwezen naar een vluchthuis in Houthalen. In het vluchthuis zou u vernomen hebben dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Op 24 juni 2019 diende u dit verzoek in. Op 27 november 2019 is uw zoon David jullie komen vervoegen in België. De volgende dag diende ook hij een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte met uw tweede echtgenoot, de documenten die bevestigen dat u en uw twee kinderen zijn erkend in Colombia als slachtoffers van gedwongen ontheemding en tenslotte de klacht die u neerlegde tegen uw tweede echtgenoot bij de lokale politie van Balen-Dessel-Mol.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde in april 2006 in het departement Meta te zijn verkracht door enkele strijders van het FARC. Uw zoon, die destijds vijf jaar oud was, was hiervan getuige. Enkele maanden later zouden jullie beiden zijn meegenomen door leden van het FARC, maar konden jullie ontsnappen door uit het laadruim van de vrachtwagen te springen.

Uiteindelijk zouden jullie naar Bogotá zijn gevlucht, waar jullie werden erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding. In het kader van deze erkenning als slachtoffers kreeg u een uitkering en later een appartementje toegewezen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 99-101). Deze feiten op zich dateren van 2006 en kunnen dan ook bezwaarlijk als actueel beschouwd worden.

Aan uw beweringen omtrent de latere problemen die u zou gekend hebben met deze Farc-leden en waarvoor u uiteindelijk het land zou hebben verlaten, kan verder weinig geloof worden gehecht.

Zo stelt u dat uw zoon de hierop volgende jaren nog geregeld de verkrachters heeft gezien aan zijn school in Bogota. Dit zou twee keer zijn gebeurd in 2008 en verder ook steeds één maal in 2011, in 2013 en in 2016. In 2017 zou uzelf gezien hebben dat uw twee verkrachters verschenen in het parkje in de buurt van jullie huis en tenslotte was er nog een incident waarbij u en uw Nederlandse ex-echtgenoot werden belaagd door deze twee mannen. Er dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat u over al deze voorgehouden incidenten geen enkel begin van een bewijs voorlegt. U zou hierover nooit aangifte gedaan hebben bij de Colombiaanse autoriteiten. De redenen die u hiervoor geeft, overtuigen allerminst. Uzelf verklaarde hierover dat u de Colombiaanse autoriteiten niet vertrouwt en ook uw zoon stelde dat u niet wilde dat er over deze incidenten aangifte zou gedaan worden aangezien u er van uitging dat politie, leger en gewapende groeperingen allemaal onder één hoedje spelen.

Nochtans bleek na het voorval van 2006 dat jullie destijds wel degelijk hebben kunnen rekenen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten. Uw zoon repliceerde hierop dat er destijds een beschermingsstatuut werd toegewezen naar aanleiding van de ontvoering door Farc-rebellen, maar niet naar aanleiding van de verkrachting en voegde eraan toe dat u destijds contact had opgenomen met de Defensoria del Pueblo en dat deze eenheid los staat van de politie en het leger en dus wel te vertrouwen was. Hij verklaarde verder dat jullie nu geen aangifte meer wensten te doen bij deze aparte instantie omdat jullie vreesden dat anders de politie en het leger wel zouden worden ingeschakeld. Op de vraag of destijds de Defensoria del Pueblo de politie en het leger hadden ingeschakeld, antwoordde uw zoon dat hij dit niet wist. Hij werd er dan ook op gewezen dat het zeer bevreemdend is dat jullie destijds wel een beroep deden op deze instantie én dat dit bovendien tot een onmiddellijk positief resultaat leidde, maar dat jullie nu op geen enkele manier concrete stappen hebben genomen om één en ander aan te geven bij deze instantie. Uw zoon repliceerde opnieuw en verklaarde dat de rol van de Defensoria del Pueblo is uitgespeeld eens men een beschermingsstatuut heeft bekomen. Als men hierna nog problemen zou hebben, dient men rechtstreeks naar de politie te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 216 en zie notities persoonlijk onderhoud 1927028, vragen 86-92). Wat er ook van deze uitleg zij, het blijft bijzonder opmerkelijk dat jullie deze verschillende incidenten, waarbij er telkens twee mannen zouden zijn opgedoken van wie jullie vermoedden dat het dezelfde twee mannen zijn als diegenen die u in 2006 hadden verkracht, als dermate ernstig beschouwden dat jullie besloten naar aanleiding hiervan het land te ontvluchten, maar dat jullie nooit concreet overwogen hebben om deze incidenten aan te geven bij de Colombiaanse autoriteiten.

Verder is het zeer weinig geloofwaardig dat deze verkrachters nog jarenlang zouden zijn opgedoken. U haalt aan dat jullie hen in de periode 2006 – 2017 een zes- of zevental keer zouden hebben gezien. Ze zouden enkele keren zijn opgedoken aan de school van uw zoon en later zouden jullie ze ook een keer hebben gezien in een park. Dat zij in al die jaren nu en dan zouden zijn opgedoken, zonder enig verder contact te zoeken, zonder enige bedreiging of eis te formuleren of zonder ook maar enige reden hiervan kenbaar te maken, is weinig geloofwaardig.

Bovendien is het maar zeer de vraag hoe uw zoon, die op het moment van de verkrachting slechts vijf jaar oud was, deze mannen jaren later nog zou kunnen herkennen. Uw zoon werd hiermee geconfronteerd. Hij verklaarde dat één van de twee mannen een zeer herkenbaar gezichtskenmerk had,

namelijk een grote moedervlek in het gezicht, en dat hij daarom zeker was dat het dezelfde mannen waren als diegenen die u destijds hadden verkracht (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 84 en 85), maar deze uitleg kan slechts matig overtuigen.

U haalt wat dit betreft aan dat u schrik had dat ze u gingen vermoorden (zie notities persoonlijk onderhoud vraag 106) en uw zoon stelt dat hij aanneemt dat ze 'niets goeds' van plan waren (zie notities persoonlijk onderhoud vraag 126 + eindpagina). Jullie halen evenwel in het geheel geen indicaties aan die er op zouden wijzen dat deze vrees, na al die jaren waarin jullie hen enkel sporadisch gezien zouden hebben, enigszins gegrond zou zijn. In deze is het overigens veelzeggend dat u het laatste incident situeert in december 2017 en u pas het land verliet in oktober 2018, zonder dat er zich in deze periode nog problemen hebben voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 121-125). Ook dit roept ernstige twijfels op bij de ernst van uw nood aan bescherming, net als het feit dat u uw zoon, die volgens uw verklaringen toch een heel aantal keer geconfronteerd werd met de verkrachters, pas in december 2019 naar België heeft laten komen.

Vervolgens komt uit de verklaringen van uw zoon duidelijk naar voren dat jullie probleem met de telkens opduikende mannen niet langer aan de orde was in Santa Marta, waar jullie in de periode van 2014-2015 verbleven.

In het anderhalve jaar dat jullie in Santa Marta leefden, zouden jullie geen problemen hebben gekend met deze mannen, noch ooit met hen zijn geconfronteerd (zie notities persoonlijk onderhoud 1927028, vragen 94 en 96).

Het is evenwel omdat u werd afgeperst in het kader van uw zelfstandige zaak dat jullie besloten terug te keren naar Bogotá. U stopte immers uw zelfstandige activiteit, waardoor u in Santa Marta geen bron van inkomsten meer had en u zich gedwongen zag terug naar de hoofdstad te verhuizen (zie notities persoonlijk onderhoud 1927028, vraag 97). Uzelf verklaarde hierover dat u in totaal ongeveer twee à drie keer bent benaderd door mensen die u wilden afpersen. De laatste keer zou u hen uitdrukkelijk hebben gezegd dat u hen niet zou betalen, waarop u doodsb bedreigingen kreeg (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 184 en 185). Echter, nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u later nog problemen zou hebben gekend met deze mannen die u in de periode 2014-2015 afpersten. Dit probleem kan dan ook bezwaarlijk nog als actueel beschouwd worden. In dit verband tekende uw zoon nog op dat het incident van de afpersingen in het kader van de zelfstandige zaak die u was begonnen in Santa Marta geen aanleiding vormde voor jullie beiden om het land te ontvluchten (zie notities persoonlijk onderhoud 1927028, vragen 105 en 106).

Hetzelfde kan gezegd worden over de afpersingen die u heeft ondergaan naar aanleiding van de zelfstandige zaak die u in Bogotá was begonnen. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u onder druk werd gezet om geld te betalen bij wijze van afpersing, dat dit gebeurde met goedkeuring van de politie en dat u uw zaak diende te stoppen indien u niet zou betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 209). U baatte deze zaak gedurende twee maanden uit (januari-februari 2017) en bent er toen mee opgehouden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 71-73). Van enige problemen die u nog zou hebben gekend met de afpersers of van hen zou dienen te vrezen, maakt u geen melding. Dit alles duidt er op dat u geenszins aannemelijk maakt dat u in geval van terugkeer naar Colombia een vrees ten opzichte van deze personen zou dienen te koesteren.

In de marge weze nog opgemerkt dat u zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Hoewel u reeds in oktober 2018 in België aankwam, diende u pas op 24 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U lichtte toe dat u in eerste instantie niet naar België was gekomen om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar wel in het kader van een gezinsherenigingsprocedure. Het was pas nadat u huwelijk met uw Nederlandse echtgenoot op de klippen was gelopen dat uw verblijfssituatie in België ter discussie stond. Pas toen u door een man uit El Salvador werd gewezen op de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou u tot actie zijn overgegaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 19 en 120). Echter, van een asielzoeker wordt redelijkerwijze verwacht dat hij of zij meteen een verzoek om internationale bescherming indient van zodra hij of zij zich in een veilig land bevindt. Het feit dat u zo lang heeft gewacht alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, ondermijnt uw geloofwaardigheid en uw nood aan bescherming.

De documenten die u indiende ter staving van uw verzoek wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw dochter, het feit dat u en uw twee kinderen in Colombia zijn erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding en tenslotte het feit dat u hier in een klacht heeft neergelegd tegen uw Nederlandse ex-echtgenoot naar aanleiding van feiten van huiselijk geweld. Al deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van tweede verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. U bent op 10 mei 2001 geboren in Santa Marta. Van 2002 tot 2003 woonde u met uw ouders op het eiland Curaçao. In 2003 zouden uw ouders uit elkaar gegaan zijn. U keerde met uw moeder, A.D.L.A.D.P (...), terug naar Colombia en jullie vestigden zich in San Juanito (Meta).

Uit uw verklaringen en die van uw moeder komt duidelijk naar voren dat jullie zich op dezelfde feiten baseren. In hoofde van uw moeder werd volgend feitenrelaas opgetekend:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart en verder nog het document dat bevestigt dat u, uw moeder en uw zus werden erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en die van uw moeder komt duidelijk naar voren dat jullie zich op dezelfde feiten baseren. In hoofde van uw moeder werd evenwel volgende weigeringsbeslissing genomen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire

beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspeelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Deze bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u, uw moeder en uw zus werden erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding in Colombia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids-beginsel. Verzoekers voeren tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting van een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van het relaas en trachten zij bepaalde weigeringsmotieven te weerleggen. Zij volharden in hun verklaringen voor het CGVS en betogen:

"Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers zich nooit tot de Colombiaanse autoriteiten hebben gericht om een bescherming te krijgen. De houding van verzoekers wordt gerechtvaardigd door hun persoonlijke omstandigheden en door de algemene informatie beschikbaar over de beschermingsmogelijkheden.

De Eligibility guidelines van de UNHCR bevestigen dat er niet worden uitgegaan van de beschikbaarheid van een effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten : Ze melden hieromtrent het volgende:

"(...)" (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19-20)

Het wantrouwen van verzoekers in hun nationale autoriteiten is dus geloofwaardig. Het feit dat zij zich toen niet hebben gericht naar de nationale autoriteiten blijkt dus niet ongeloofwaardig.

Dit is des te meer het geval gezien de persoonlijke ervaring van verzoekers. Verzoekster besliste, in het hoger beschreven context, geen klacht indienen omwille van een ernstige aantasting van haar fysieke integriteit. Dit wordt niet in twijfel getrokken door de verwerende partij die deze feiten als geloofwaardig aanvaard, maar niet actueel.

In navolging van de eerdere ervaring van verzoekster en de toen genomen beslissingen is het totaal logisch dat zij ook geen aanklacht indient wanneer dezelfde mannen haar zoon intimideren.

Het feit dat verzoeker dan niet klacht indient ondermijnt haar geloofwaardigheid niet.

De vergelijking met de hulp die verzoekster wel kreeg om het statuut van intern ontheemde persoon en de bijkomende sociale hulp die hiermee gepaard gaat is puur theoretisch. Het is niet omdat één overheidsinstantie in bepaalde feitelijke en juridische omstandigheden een zekere vorm van hulp kan bieden dat er abstractie kan worden gemaakt van de algemene informatie over de beschermingsmogelijkheden in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980. Elke hulp of steun van een overheidsinstantie kan trouwens niet worden beschouwd als een bescherming in de zin van deze wet.

In casu werden verzoekers, na een gedwongen interne verplaatsing omwille van een ontvoering na een eerdere traumatiserende ervaring van verkrachting, als slachtoffer van het conflict erkend. Hiervoor hebben zij een specifieke procedure moeten opstarten bij een door de wet bevoegde instantie die zich uitsprekt over dit enig feit. Deze instantie doet geen onderzoek naar de auteurs van de feiten, en zal niet trachten om deze op te sporen, vervolgen en eventueel bestraffen. Als gevolg van de erkenning krijgen verzoekers en zekere vorm van sociale en economische steun. Niet meer en niet minder.

Het bestaan van deze mogelijkheid is geen redelijke maatregel in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980.

Gezien de wettelijke bevoegdheden van deze instantie heeft het geen zin dat verzoekers zich naar deze instantie zouden richten om een bescherming te krijgen tegen intimidaties van haar belagers.

Dit deel van de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en ondermijnt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij niet.

Een tweede persoonlijk element die de overtuiging van verzoekers versterkt dat zij geen bescherming zouden kunnen krijgen van de politie is dat zij in 2017 afgeperst werden met de hulp en het akkoord van de politie. Hierdoor bleek duidelijk dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming wilden bieden aan verzoekers.

Er moet trouwens worden verduidelijkt dat de beslissing het land te verlaten genomen werd na een accumulatie van gebeurtenissen en overlegd werd met de toenmalige echtgenoot van eerste verzoekster. Deze beslissing is het gevolg van een samenhang van de ervaring van verzoekster: (haar verkrachting, haar ontvoering, de intimidaties tegen haar zoon, de afpersingen en de aanval op haar echtgenoot) en de beschikbare perspectieven (de mogelijkheid tot installatie in Europa op basis van familiehereniging met haar toenmalige echtgenoot).

Het bestaan van perspectief voor het bekomen van een legaal verblijf op basis van familiehereniging, inclusief het perspectief om tweede verzoeker op die juridische basis in België te laten komen is ook een uitleg voor de laattijdige indiening van haar aanvraag om internationale bescherming.

Tweede verzoeker nam tot zijn vertrek meerdere voorzorgmaatregelen en leefde ondergedoken bij zijn oom.

De andere motieven volstaan niet om geen geloofwaardigheid te hechten aan verzoekers relaas.

Dat haar belagers nooit verder contact namen met haar zoon kan worden verklaard door het feit dat haar zoon steeds van school veranderde en dat zij zelfs van Bogota naar Santa Ana verhuisden.

Het is absoluut niet ongeloofwaardig dat tweede verzoeker de verkrachters van haar moeder op basis van een moedervlek in het gezicht kan herkennen. Hoewel hij 5 jaar oud was is deze gebeurtenis in die mate traumatiserend en is de aanwezigheid van een grote moedervlek in het gezicht in die mate specifiek dat hij dit kan herinneren.

In Santa Marta hadden verzoekers inderdaad geen rechtstreekse problemen met de personen die in Bogota langskwamen. Er mag hierdoor echter geen abstractie worden gemaakt van de andere problemen die zij tegenkwamen. Deze problemen van afpersing en moordbedreigingen zijn uiteraard ernstig. Zij worden niet betwist door de verwerende partij. Dit is de reden waarom zij niet verder in Santa Marta konden wonen en zich opnieuw in Bogota hebben moeten vestigen. In ieder geval toont dit aan dat Santa Marta geen veilige en redelijke interne vestigingsalternatief is. Dat dit niet de aanleiding was voor hun vlucht van uit Colombia is irrelevant.

Om al deze redenen moet het relaas van verzoekers geloofwaardig worden geacht.

Gezien de aangehaalde feiten, de afwezigheid van een bescherming van de nationale autoriteiten en van een redelijke en veilige internen vestigingsalternatief moet het statuut van vluchteling worden toegekend.”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, argumenteren verzoekers als volgt:

“Uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen de machtsvacuüm overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit.

In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een groot impact hebben op het leven van burgers.

Ook de verwijzing van vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia.

Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio : “(…)”.

Verzoekers voeren vervolgens een theoretisch betoog over de notie ‘gewapend conflict’ en benadrukken dat hun persoonlijke omstandigheden ook in overweging moeten worden genomen worden. Als interne ontheemde personen lopen verzoekers een hoger risico.

Verzoekers voegen geen stukken ter ondersteuning van hun verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 24 augustus 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021.

4. Vraag om inlichtingen

Naar aanleiding van de vraag van de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om informatie over beschermingsmogelijkheden in Colombia neer leggen, maakt de verwerende partij op 5 augustus 2021 onder de hoofding “Aanvullende nota” de COI Focus “Colombia: beschermingsmogelijkheden door de overheid” van 16 februari 2021 over.

Na een heropening van de debatten, wordt de verzoekende partijen de gelegenheid geboden om hier mondeling op te repliceren.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Volgens hun verklaringen werd verzoekster in april 2006 in het dorp San Juanito, gelegen in het departement Meta, verkracht door enkele strijders van de FARC. Verzoeker, die destijds vijf jaar oud was, zou hiervan getuige zijn geweest. Enkele maanden later zouden verzoekers zijn meegenomen door leden van de FARC, maar konden zij ontsnappen door uit het laadruim van de vrachtwagen te springen.

Verzoekers zouden naar Bogotá zijn gevlucht, waar zij werden erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding. Verzoekers verklaren dat zij ook in Bogotá verdere problemen zouden hebben gekend met verzoeksters verkrachters.

Voorts verklaren verzoekers dat verzoekster in de periode van 2014-2015 slachtoffer werd van afpersing in de gemeente Santa Marta, departement Magdalena, waar zij toen een zaak uitbaatte en dat zij in de periode januari-februari 2017 eveneens slachtoffer werd van afpersing met goedkeuring van de politie, dit keer toen zij in Bogotá een zaak uitbaatte.

6.2. Verzoekers hebben ter staving van hun beschermingsverzoek documenten voorgelegd die betrekking hebben op hun identiteit, nationaliteit en vroegere huwelijksband. Verder leggen verzoekers documenten neer die bevestigen dat zij in Colombia zijn erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding. Geen van deze elementen staan hier ter discussie. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' problemen die zich vanaf 2008 zouden hebben voorgedaan.

De klacht die verzoekster heeft neergelegd tegen haar Nederlandse ex-echtgenoot naar aanleiding van feiten van huiselijk geweld, heeft verder geen uitstaans met hun beschermingsverzoek.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud niet volstaan om verzoekers' vluchtredenen aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde gebeurtenissen onwaar zouden zijn.

6.3. Er wordt niet betwist dat verzoekster in 2006 in San Juanito werd verkracht door twee FARC-strijders, dat FARC-strijders kort daarna zouden hebben gepoogd verzoekers te ontvoeren.

Deze gebeurtenissen hebben zich voorgedaan in een context van een gewapend conflict tussen Colombiaanse overheden en verschillende rebelligroeperingen, zoals de FARC. In 2016 werd een vredesakkoord afgesloten met de FARC, hetgeen een spectaculaire daling van geweld tegen burgers tot gevolg had.

Verzoekers hebben verder, na de gebeurtenissen in het dorp San Juanita, gelegen in het departement Meta, hun toevlucht genomen in de hoofdstad Bogotá, gelegen in het departement Cundinamarca, waar verzoekers werden erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding.

Evenwel verklaren verzoekers dat zij ook in Bogotá nog verder problemen zouden hebben gehad met de FARC-leden die verzoekster hebben verkracht. Zo verklaart verzoeker dat hij de twee verkrachters nog geregeld heeft gezien aan zijn school in Bogotá, met name twee keer in 2008 en verder ook steeds éénmaal in 2011, in 2013 en in 2016. In 2017 zou verzoekster zelf haar twee verkrachters van ver hebben gezien in het parkje in de buurt van hun huis en zou er tevens een incident zijn geweest waarbij verzoekster en haar Nederlandse ex-echtgenoot werden belaagd door deze twee mannen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er geen bewijskrachtige elementen voorliggen die de voorgehouden incidenten kunnen bevestigen.

De Raad moet verder vaststellen dat verzoekers' verklaringen over de geschetste gang van zaken, met name dat de twee FARC-strijders, na de verkrachting in San Juanito in 2006, vanaf 2008 tot eind 2017 jarenlang nu en dan bleven opduiken in de stad Bogotá, weinig logisch en aannemelijk voorkomen.

Vooreerst kan verzoeksters uitleg dat de FARC-strijders in 2008 in Bogotá verschenen omdat dat zij in 2007 Ana, haar vriendin, zou hebben gebeld om te vertellen dat ze na de verkrachting was bevallen van een dochter en naar Bogotá verhuisd, hetgeen Ana vervolgens zou hebben rondverteld in San Juanito waardoor de FARC-strijders het te weten zouden zijn gekomen, niet worden aangenomen (NPO verzoekster, vragen 101 en 172). Het strijdt immers met verzoeksters eerdere verklaring dat het Ana was die haar in eerste instantie waarschuwde aan niemand te zeggen wat haar was overkomen omdat ze anders haar zoon zouden vermoorden (NPO verzoekster, vraag 99).

Verder ter terechtzitting bevestigd waarom de twee FARC-strijders vanaf 2008 regelmatig zouden opduiken in Bogotá, geeft verzoekster aan dat de FARC-strijders niet wilden dat zij een kind kreeg en dat zij de vrouwen verplichten abortus te plegen (zie ook NPO verzoekster, vraag 99). Deze uitleg overtuigt echter niet daar haar dochter in 2008 al twee jaar oud was en abortus dus niet langer een optie. Het blijft dan ook volstrekt onduidelijk wat het oogmerk zou zijn geweest van deze FARC-strijders.

Dat de FARC-strijders overigens jarenlang bleven opduiken zonder verder enig contact te zoeken, zonder enige bedreiging of eis te formuleren of zonder ook maar enige reden voor hun verschijningen kenbaar te maken, is verder eveneens weinig geloofwaardig.

Het betoog in het verzoekschrift dat de FARC-strijders nooit contact opnamen met verzoeker omdat hij telkens van school veranderde en zij ook van Bogotá naar Santa Marta verhuisden, kan hier geen ander licht op werpen. De FARC-strijders zouden immers een eerste keer in februari 2008 zijn opgedoken, dan nog een tweede keer in 2008 en pas in 2009 zou verzoeker zijn gestopt met naar school te gaan. Bijgevolg hadden de twee FARC-strijders tijd en mogelijkheden genoeg om verzoeker te spreken.

Hierbij stelt zich ook de vraag waarom de FARC-strijders voornamelijk de zoon van verzoekster in het oog hielden, terwijl verzoekster in al die tijd sinds 2008 nooit is aangesproken en pas in 2017 de FARC-strijders van ver heeft gezien. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat het gemakkelijk is in Bogotá om kinderen op te sporen via de school en dat alles kan in Colombia. Deze vage uitleg verklaart nog niet waarom de FARC-strijders, eens verzoeker in 2008 was gelokaliseerd, daarna geen aanstalten maakten om verzoekster op te zoeken. In 2011 zouden de FARC-strijders bovendien zijn opgedoken aan de nieuwe school van verzoeker en ook in 2013, toen verzoeker naar nog een andere school ging, zouden ze daar zijn verschenen. Dat de FARC-strijders verzoeker, ondanks het herhaaldelijk veranderen van school, telkens wisten op te sporen maar verder geen contact zouden hebben opgenomen met verzoeker of verzoekster noch hun intenties of hun drijfveren zouden hebben kenbaar gemaakt, geeft blijk van een weinig gerijmd optreden waaraan geen geloof kan worden gehecht. Overigens merkt de Raad op dat er geen bewijskrachtige elementen voorliggen die aantonen dat verzoeker in Bogotá werkelijk veelvuldig van school wisselde.

Daarbij merkt de Raad op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de verkrachting in 2006. Zo verklaart verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de FARC-strijders haar zoon, die in 2006 slechts vijf jaar oud was, niet hebben gezien tijdens de verkrachting omdat deze zich verborgen hield in het rijstveld (NPO verzoekster, vragen 41 en 142). Verzoeker verklaart dan weer dat de verkrachters hem hadden gezien maar hem niets aandeden (NPO verzoeker, vraag 71).

Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat de FARC-strijders verzoeker, haar zoon, niet hebben gezien omdat hij verstopt was. Verzoeker ontkent dit niet maar stelt dat de FARC-strijders hem hebben gezien tijdens het werk van verzoekster daar zij hun kledij waste. Deze uitleg kan evenmin worden aangenomen nu blijkt dat verzoekster de kledij van militairen waste. Dat het uniform van de guerrilla min of meer gelijk was aan dat van de militairen, is een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken die niet geloofwaardig is, te meer waar zowel verzoekster (NPO verzoekster, vraag 99) als verzoeker (NPO verzoeker, vraag 134) verklaren dat de verkrachters herkenbaar waren als FARC-strijders omwille van hun uniformen en insignes. Verder voeren verzoekers nog aan dat San Juanito een klein dorp is waar iedereen elkaar kent en de FARC naast de militairen wonen, maar dit is een a posteriori betoog dat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan opheffen.

Hoewel verzoekster verklaart schrik te hebben dat de FARC-strijders haar zouden vermoorden (NPO verzoekster, vraag 106) en verzoeker aanneemt dat ze 'niets goeds' van plan waren (NPO verzoeker, vraag 126 + eindpagina), halen verzoekers verder in het geheel geen concrete en geloofwaardige indicaties aan die er op zouden wijzen dat de FARC-strijders hen iets zouden willen aandoen. Nergens kan concreet en op geloofwaardige wijze worden afgeleid dat verzoekers daadwerkelijk worden vervolgd, geïsoleerd of bedreigd.

Verzoekers maken enkel gewag van jarenlange sporadische verschijningen, waarbij zij de laatste incidenten situeren in 2016 en 2017. Er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de verklaring dat de twee FARC-strijders zich tijdens deze jaren nog op herkenbare wijze zouden laten zien in "*speciale typische kledij*" (NPO verzoekster, vraag 194), gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat na het ratificeren van het vredesakkoord in 2016 een grote demobilisatie van de FARC-strijders plaatsvond en (ex-)FARC-strijders bovendien het doelwit kunnen vormen van geweld (COI Focus 2 augustus 2021). Tijdens het incident in december 2017 zouden de twee FARC-strijders verzoekster en haar ex-man hebben belaagd door met hun moto ook het voetpad op te rijden. Dat de FARC-strijders in december 2017 klaarblijkelijk dan toch in staat zouden zijn geweest om verzoekster te lokaliseren toen zij terugkwam van de supermarkt in het commercieel centrum maakt het nog minder begrijpelijk dat deze FARC-strijders gedurende al die jaren enkel de zoon van verzoekster in het oog zouden hebben gehouden. Dat de FARC-strijders in december 2017 dan plots verzoekster en haar ex-man zouden belagen terwijl zij haar al die jaren niets eens zouden hebben aangesproken of benaderd en zonder enige concrete bedreiging of eis te formuleren, komt voorts weinig samenhangend voor.

Daarenboven verliet verzoekster pas in oktober 2018 het land, zonder dat er zich in die periode nog problemen zouden hebben voorgedaan (NPO verzoekster, vraag 121-125). Haar zoon, die toch een heel aantal keren werd geconfronteerd met deze verkrachters, zou pas in december 2019 naar België zijn gekomen. Hij verhuisde dan wel naar verzoeksters broer, zijn oom, waar hij weinig buiten kwam maar bleef wel in Bogotá wonen (NPO verzoeker, vragen 22 en 129). Indien in Colombia alles mogelijk is, zoals verzoekster ter terechtzitting voorhoudt, dan is het weinig aannemelijk dat de FARC-strijders verzoeker niet meer konden opsporen na zijn verhuis naar zijn oom.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers van deze gebeurtenissen nooit aangifte hebben gedaan bij de Colombiaanse overheden. Dat verzoekers nooit een beroep hebben gedaan op enige vorm van bescherming vanwege de Colombiaanse overheden, relateert verder de ernst en geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren "*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

In het licht hiervan treedt de Raad verzoekers bij in hun betoog dat het statuut van intern ontheemde dat hen werd toegekend door de Defensoria del Pueblo niet kan worden beschouwd als bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, daar dit beschermingsstatuut enkel betrekking heeft op het verlenen van socio-economische, humanitaire hulp en bijstand alsook reparatie en compensatie aan slachtoffers van het gewapende conflict sinds 1 januari 1985 (COI Focus, p. 26-28). Dit beschermingsstatuut heeft geen uitstaans met het vermogen van de Colombiaanse overheden om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen, laat staan met een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van dergelijke daden.

De Raad leest in de COI Focus "*Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021 dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die

vervolgving of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía.

Zoals de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming.

De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is maar ook niet theoretisch, zoals de verzoekende partijen ter terechtzitting zelf aangeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat ze zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen.

De Raad ontkent niet dat verzoeksters persoonlijke ervaringen in 2006 ongetwijfeld traumatiserend waren en een ernstige aantasting van haar fysieke integriteit inhielden. Hierbij moet worden opgemerkt dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvoert dat verzoekster nooit heeft willen vertellen over de verkrachting, ook niet bij de Defensoria del Pueblo, en het beschermingsstatuut werd verkregen louter omwille van de poging tot ontvoering (NPO verzoeker, vragen 89-90), dit strijdt met de uitdrukkelijke verklaring van verzoekster dat ze, eens aangekomen in Bogotá, alles heeft verteld aan de defensor, en dus niet enkel over de poging tot ontvoering maar ook over de verkrachting (NPO verzoekster, vraag 153). De uitleg dat verzoekster aan de Defensoria niets wilde zeggen over de verkrachting noch over de verschijningen van de twee FARC-strijders in de daaropvolgende jaren omdat dit zou worden doorgegeven aan de politie of het leger, kan dus niet worden aangenomen daar waar verzoekster zelf verklaart dat ze de verkrachting wel degelijk heeft vermeld aan de defensor.

Verzoekster stelde verder dat de zogenaamde Victims Unit van de Defensoria del Pueblo naar haar verhaal heeft geluisterd maar haar niet heeft "gemotiveerd" en dat ze toen en nu wantrouwen koestert tegen de overheden in Colombia (NPO verzoekster, vraag 216), te meer omdat zij afkomstig is van een dorp waar de politie, het leger en de guerrilla onder één hoedje spelen. Verzoeker legde gelijkaardige verklaringen af (NPO verzoeker, vraag 88). Het voorgaande kan verklaren waarom zij in 2006 geen klacht heeft ingediend, hoewel verzoekster zich beperkt tot de algemene bewering als zouden politie, leger en guerrilla "allemaal van hetzelfde bord eten", zonder dit verder te concretiseren of eigen ervaringen aan te halen die de beweerde samenwerking tussen FARC-strijders, het leger en de politie in San Juanito in 2006 staven.

Wat er ook van zij, voorgaande omstandigheden vormen geen afdoende verklaring voor het gegeven dat verzoekster, wanneer zij zoveel jaren later terug werd geconfronteerd met de twee FARC-strijders, zich niet meer in San Juanito bevindt maar in de hoofdstad Bogotá en duidelijk blijkt geeft van zelfredzaamheid, alsnog geen bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse overheden, door bijvoorbeeld een aangifte te doen bij de Fiscalía, het kantoor van de Openbare Aanklager dat verantwoordelijk is voor strafrechtelijke onderzoeken, terwijl de politie in Colombia een andere entiteit is die onder het ministerie van Defensie ressorteert en verantwoordelijk is voor de handhaving van orde en veiligheid. De landeninformatie die in het verzoekschrift wordt aangehaald, kan verzoeksters wantrouwen in deze ook niet staven. Het handelt enerzijds over de banden tussen de Colombiaanse overheden en de zogenaamde 'NAGs', dit zijn de 'new armed groups', met name de opvolgers van de paramilitaire groeperingen na het demobilisatieproces van de paramilitaire bewegingen in 2006 (UNHCR guidelines Colombia, voetnoot 4), en anderzijds over de risico's voor de intern ontheemden die hun landeigendom willen terugvorderen. Beide gevallen zijn niet van toepassing op verzoekers.

Waar kan worden aangenomen dat het vermogen voor de Colombiaanse overheid om bescherming te bieden sterkt beperkt is in plattelandsgebieden die onder controle staan van de NAGs of onder controle van links georiënteerde guerrillagroepen, geldt dit niet voor de hoofdstad Bogotá. Verzoekers geven geen blijk van concrete indicaties of ervaringen als zouden in de Colombiaanse hoofdstad FARC-strijders samenwerken met de Colombiaanse politie, noch zijn er zulke aanwijzingen terug te vinden in de landeninformatie die ter beschikking van de Raad staat.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat er voor vrouwen in het algemeen bijkomende obstakels kunnen gelden om toegang te krijgen tot beschermingsmechanismen, meent de Raad dat dit niet zo blijkt uit de voorgelegde landeninformatie en dat de bijkomende obstakels die gelden voor vrouwen met bepaalde profiel, zoals sociale leidsters, niet kunnen worden veralgemeend naar alle vrouwen. Gevraagd waarom ze geen klacht heeft ingediend bij de Fiscalía, wijst verzoekster ter terechtzitting enkel op een gebrek aan informatie en schrik. Dat verzoekster niet geïnformeerd was over de Fiscalía maar wel over de Defensor overtuigt niet. Evenmin neemt de Raad aan dat 'schrik' een gegronde reden was om geen klacht in te dienen, te meer zij geen gewag maakt van ervaringen die deze 'schrik' voor de Fiscalía kunnen verantwoorden.

Los daarvan blijkt dat verzoekers reeds konden rekenen op bescherming vanwege de politie. Zo verklaarde verzoeker dat toen hij de FARC-strijders voor het eerst in 2008 aan de school zag, hij de bewaker van de school verwittigde en deze naar de politie belde. Toen de politie aankwam, vertrokken de FARC-strijders (NPO verzoeker, vraag 72; NPO verzoekster, vraag 101). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat de politie samenwerkt met de FARC-strijders. De omstandigheid dat verzoekster in 2017 in Bogotá werd afgeperst met hulp en akkoord van de politie, doet aan deze bevinding geen afbreuk en neemt niet weg dat een aangifte ('denuncia'), volgens de beschikbare landeninformatie, in de eerste plaats moet worden gedaan bij de Fiscalía (COI Focus 16 februari 2021, p. 6 e.v.).

Alles samengenomen, oordeelt de Raad dat verzoekers geen overtuigende individuele omstandigheden voorleggen die aannemelijk maken dat in hun geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

Het doel van een klacht bij de Fiscalía is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de Colombiaanse autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekers tonen niet concreet aan dat in hun geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep hebben kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Indien verzoekers daadwerkelijk een vrees koesteren voor hun leven, mag worden aangenomen dat zij eerst interne bescherming zoeken. De vaststelling dat zij geen hulp hebben gezocht terwijl er geen gegronde redenen zijn waarom dat in hun individuele omstandigheden niet van hen kon worden verwacht, is een zoveelste aanwijzing dat de beweerde achtervolgingen door de twee FARC-strijders geloofwaardigheid missen.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij geen problemen ondervonden van de twee FARC-strijders toen zij in Santa Marta, het geboortedorp van verzoekster, verbleven in de periode van 2014-2015 (NPO verzoekster, vragen 94 en 96).

Verzoekster zou daar zijn afgeperst in het kader van haar zelfstandige zaak, waarna zij stopte maar geen bron van inkomsten meer had en zich gedwongen zag terug naar de hoofdstad te verhuizen (NPO verzoekster, vraag 97). Evenwel blijkt dat verzoekster een andere mogelijkheid had om in Santa Marta te blijven, met name door middel van een aanvraag tot officiële overplaatsing van de uitkering en hulp die zij als intern ontheemde kreeg in Bogota naar Santa Marta. Verzoekster legde uit dat ze daarvoor naar Boca Ganadero moest op een dag die wordt bepaald door het lastennummer op hun identiteitskaart. Zij heeft echter deze wijziging niet gevraagd en kon dan ook geen geld ophalen in Santa Marta (NPO verzoekster, vraag 187). Dat louter administratieve handelingen verzoekster hebben tegengehouden om een officiële verplaatsing van haar uitkering te vragen naar Santa Marta, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees. Indien zij werkelijk een gegronde vrees koesterde, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zou voldoen aan de administratieve verplichtingen om in veiligheid verder te verblijven in Santa Marta. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat Santa Marta geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is omwille van de afpersing en doodsb bedreigingen, weerleggen zij volgende pertinente motieven niet: *"Echter, nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u later nog problemen zou hebben gekend met deze mannen die u in de periode 2014-2015 afpersten. Dit probleem kan dan ook bezwaarlijk nog als actueel beschouwd worden. In dit verband tekende uw zoon nog op dat het incident van de afpersingen in het kader van de zelfstandige zaak die u was begonnen in Santa Marta geen aanleiding vormde voor jullie beiden om het land te ontvluchten (zie notities persoonlijk onderhoud 1927028, vragen 105 en 106)."*

Ten slotte laten verzoekers volgende terechte motieven ongemoeid: *“Hetzelfde kan gezegd worden over de afpersingen die u heeft ondergaan naar aanleiding van de zelfstandige zaak die u in Bogotá was begonnen. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u onder druk werd gezet om geld te betalen bij wijze van afpersing, dat dit gebeurde met goedkeuring van de politie en dat u uw zaak diende te stoppen indien u niet zou betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 209). U baatte deze zaak gedurende twee maanden uit (januari-februari 2017) en bent er toen mee opgehouden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 71-73). Van enige problemen die u nog zou hebben gekend met de afpersers of van hen zou dienen te vrezen, maakt u geen melding. Dit alles duidt er op dat u geenszins aannemelijk maakt dat u in geval van terugkeer naar Colombia een vrees ten opzichte van deze personen zou dienen te koesteren.”* Deze blijven dan ook gehandhaafd.

Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht. Verzoekers' kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, bijvoorbeeld wat betreft de laattijdigheid van het beschermingsverzoek, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Gelet op het voorgaande kan voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het

aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015, als de COI "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit

de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdende worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers woonden voor hun vertrek uit Colombia in Bogotá, de hoofdstad van het departement Cundinamarca, waar verzoekster nog eigenaar is van een appartement (NPO verzoekster, vragen 9-11).

Het departement Cundinamarca blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekers leggen geen concrete aanwijzingen voor die aantonen dat er zich in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogotá een gewapend conflict voltrekt, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen blijken niet (zgn. ‘battles’) noch wordt gebruik gemaakt van zogenaamd “*explosions/remote violence*”, met name granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven (COI Focus 2 augustus 2021, p. 25). Het aantal gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders, zgn. ‘*violence against civilians*’, ligt voor het departement Cundinamarca zeer laag. In de periode van januari 2020 tot 21 mei 2021 zou slechts één dodelijk slachtoffer gevallen zijn in het kader van deze ‘*violence against civilians*’ (COI Focus 2 augustus 2021, p. 36).

Weliswaar kan worden gelezen dat in mei 2021 het bureau van de ombudsman een nieuwe waarschuwing lanceerde voor het district Bogotá omtrent de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in tien territoria van het district en twaalf aangrenzende gemeenten; evenwel de mate waarin het geweld in de hoofdstad Bogotá zou zijn gelieerd aan het gewapend conflict elders in Colombia is enkel gering en indirect. Het betreft in het bijzonder ‘politiek’ geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Zulk geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld heeft echter geen uitstaans met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in het departement Cundinamarca en in het bijzonder in de hoofdstad Bogotá sprake is van zulk willekeurig geweld. Ten slotte benadrukt de Raad dat wat de hoofdstad Bogotá specifiek betreft, er sprake is van een stevige neerwaartse trend in het aantal moorden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder niet dat het politiek en crimineel geweld in Bogotá leidt tot ontheemding, restricties van bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, enz.

In het verzoekschrift wordt geen informatie aangebracht waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoekers betogen terecht dat er rekening moet worden gehouden met andere indicatoren dan het aantal doden en gewonden, bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenwel verzoekers' theoretische beschouwingen zonder verdere feitelijke concretisering doen geen afbreuk aan het besluit dat bij gebrek aan het bestaan van een gewapend conflict én willekeurig geweld in Bogotá en in het departement Cundinamarca in het algemeen, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Het betoog dat de persoonlijke omstandigheden van verzoekers in overweging moeten worden genomen en dat zij als intern ontheemde personen een hoger risico lopen, is dan ook niet dienstig.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, quod in casu. Het vluchtrelaas, met name de beweerde achtervolgingen vanaf 2008 door de twee FARC-strijders die verzoekster in 2006 hebben verkracht, werd niet geloofwaardig bevonden. Er zijn geen andere concrete en geloofwaardige aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in Colombia door deze twee FARC-strijders die verzoekster in 2006 hebben verkracht. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissingen aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES